

tuksen kohteina kaivataan näitä erikoisia tyyppisiä, joille voidaan antaa vissinlainen kansallistuttamis sakramentti. Marshall jatkaa seuraavasti:

“Siirtolaisten tarkastus osoittaa, että vain pieni osa tulleista siirtolaisista voi mennä suoraan ruumiilliseen työhön. Tämä pitää paikkansa moniin kansallisiin ryhmiin nähden, joiden jäsenet tulevat tänne ja kuuluvat suorastaan joihinkin kauppiasluokkiin ja varmasti silloin täyttävät siirtolaislakien määräämät asetukset, voidaan lukea ja kirjoittaa. Vallitsevien kouluasetusten mukaan monissa Euroopan maissa tämä viimeainittu vaatimus estää ammatittomien työläisten pääsyn Amerikkaan. Tämä sivistystasoa määrittelevä kohta oli tarkoitettu Amerikkaa hyödyttämään, mutta se ei kuitenkaan käytännössä osottaudu käytännölliseksi. *Lopullinen seuraus siitä on vain se, että niiden määräysten mukaan Amerikkaan pääsevät naiset ja lapset, sekä pienet ja heikot, ruumiillisesti kehittymättömät, henkisesti oppineet, mutta sangen vähän voi päästä tänne todellista tarvittavaa työvoimaa.*

“Minä en suinkaan ole sitä mieltä, että ovat avattaisi selko selälleen siirtolaisille, mutta olen sitä mieltä, että me tarvitsemme kyllä ottaa siirtolaisia laskiessamme tänne laadun ja niiden kelpoisuuden huomioon mieluummin, kuin lukumäärän. Me olemme siinä asemassa, että me voimme tehdä valintaa niistä, jotka tulevat meidän rannoillemme. Niistä me tarvitsemme sellaiset, jotka ovat *voimakkaita raa'an työn tekijöitä*. Sellaiset työläiset ovat parhaita rekryttejä meidän teollisuusarmeijamme ja he ovat vielä lisäksi parhaita kansalaisiksi. Heistä voi saada todellisia, eikä faneerattuja, kuten on oppineiden laita, joista sangen harvoin saa rehellisiä Amerikan kansalaisia.”

Tämänlainen propaganta on tietenkin tarkoitettu Amerikan nykyisille tarpeille työvoimaan nähden. Tämä on todella suuraa kieltä ja sanottu sadan prosentin kan-

salaisten taholta ja kapitalistien suusta. He katsovat keinoja, miten saada tuotantoa suurennetuksi, välittämättä lainkaan siitä, mitä se vaikuttaa työvoiman kulutukseen, mitä tällä tavalla koetetaan täyttää. Tuskin erehdymme siinä, jos sanomme, että tämän tapainen agitationi alkaa yleisesti Euroopan maissa, missä kaikissa ylistellään mitä kaikkia ylellisyyksiä Amerikassa onkaan, mistä siellä olevat saavat nauttia.

Palkkatyöläisten oikeus — työnteko.

Mutta voiko Amerikan tehtailijain agitationi peittää sen nopeasti leviävän tiedon, mikä leviää Euroopan maissa myöskin tässä maassa toimeen pannuista vainoista? Voimmeko kuvitella, että voidaan pysäyttää sitä vaikutusta, minkä on tehnyt Williams Collegen Presidentin, tohtori Harry Garfieldin puhe. Hän, joka oli aikonaan Liittohallituksen Polttoaineiden hallituksen johtaja. Hänen puheensa on levinnyt Euroopassa, kuten tieto rutosta, taikka uutiset hävitystä taistelusta.

Tohtori Garfieldin lausunto on niin kylmäverisen vilpiton, että sen pitäisi painua jokaisen työläisen mieleen:

“Ammatiton työläinen ei ole oikeutettu vaatimaan niin suurta palkkaa, jolla hän voisi pitää huolta perheestään. Jos sellaiset työläiset haluavat mennä naimisiin, niin menkööt silloin työhön myöskin heidän vaimonsa. — Ammatittoman työläisen, välittämättä lainkaan oli hän työssä tehtaassa, taikka konttoreissa, ei pidä saada enempää palkkaseen, kuin sen, minkä hän tarvitsee itsensä työkuuntoisena pitämiseksi.”

Mitäs vielä puuttuu? Eikö orjuus ole täydellinen näissä putteissa, mitä Amerikan johtavain kapitalistien taholta Amerikan palkkatyöläisille tällaisena annoksena annetaan.

Näetkö vieläkään palkkatyöläinen, missä sinun paikkasi todellisuudessa on. Liity jo tänään työläistovereisi joukkoon omaan teollisuusunioosi jäseneksi.

KANADAN SUHTAUTUMISESTA KARKOITUKSIIN.

Yhdysvaltain hallituksen yritykset, karkeitaa maasta Kanadan, Englannin ja Australian kansalaisia sellaisen lain nojalla, mikä on tullut voimaan kaksi vuotta sen jälkeen kun asianomaiset ovat tuomittu vankiloihin, pyrkii nyt tulemaan jo kansainväliseksi kysymykseksi. Järjestyneet

työläiset Ontarion valtiossa ovat kiinnittäneet Kanadan hallituksen huomiota kolmen Industrial Workers of the World liiton jäsenen juttuihin, jotka ovat päässeet vapaiksi Leaveworthin kuritushuoneesta viime toukokuussa palveltuaan viisi vuotta kestäneen rangaistuksensa.

Nämät miehet ovat Herbert Mahler, kanadalainen ja syntynyt Chathamissa, Ontarion valtiossa; Joseph Oates, englantilainen ja William Moran australialainen. Suurimman osan Mahler on viettänyt elämästään British Columbiassa, missä hän on ollut rakentamassa Grand Trunk Pacific rautatietä ja sen jälkeen ollut samanlaisissa töissä Yhdysvalloissa.

Yksityiskohdissaan näiden miesten asian on tehnyt selväksi Kanadan pääministerille Canadian Labor Puolueen Ontarion osaston sihteeri James Simpson. Samaan aikaan myöskin Kanadan itsenäisen työväenpuolueen toimeenpaneva komitea on kääntynyt hallituksen puoleen kehottaen sen kiinnittämään huomiotaan Mahlerin karkoitus juttuun.

Nämät kolme miestä, jotka ovat syntyneet Brittiläisen hallituksen alamaisiksi ovat taistelleet karkoitustaan vastaan sillä perusteella, että se on Yhdysvaltain perustuslain vastainen, missä määritellään, ettei teon jälkeen laadittua lakia (ex post facto) voida käyttää, eikä sellaista lakia Amerikan Yhdysvaltain Kongressi hyväksyä. Simpson vetoamuksissaan Kanadan hallitukseen osoittaa, että nykyinen tilanne Yhdysvalloissa tekee vaaranalaiseksi olon kaikille ulkomaalaisille työläisille.

“Laillisesti sekä vallinneiden tapojen mukaan on Yhdysvalloissa voinut oleskella kaikki sekä kansalaiset että ulkomaalaiset ja on heille myönnetty samanlaiset liikkumisoikeudet. Ainoa, missä maan kansalaiset ovat olleet etuoikeutettuja, on se rajoitettu poliittisiin oikeuksiin, — kuten osanotto vaaleihin ja olemaan poliittisissa viroissa, sekä muutamia harvoja työaloja, missä on vaadittu olemaan kansalainen.”

Sen kaiken on nyt muuttanut tuomari Pagen päätös, jossa määritellään ettei ulkomaalaisyntyiset enää perustuslakiin voi karkoittamis kysymyksissä vedota.

Näin kirjoittaa Simpson ja hän huomauttaa edelleen:

“Jos nämät miehet nyt voidaan karkoittaa tällä perusteella, niin se merkitsee sitä, että hallitukselle silloin tulee perusta siitä, minkä nojalla voidaan samalla tavalla suh-

tautua kehen ulkomaalaiseen tahansa tulevaisuudessa, kenen vain olosuhteet kansainväliseen teollisuuteen nähden voi johtaa Yhdysvaltoihin. Jos tämän perusteella kuka tahansa sattuu joutumaan vankilaan tässä maassa, niin täytyy silloin jälkepäinkin alistua sellaisten teollisuussuhteiden alaiseksi, jotka ovat omiaan repimään kaikki miehuuden tunteetkin taikka alistumaan sanattomana kaikessa kärsivällisyydessä karkoituksen alaiseksi. Ulkomaalaisyntyiset tämän menetelmän perusteella tulee silloin niin siilatuiksi pois, että vain heikot — tahdottomat — oliot jäävät jällelle.

“Minulla ei ole mitään halua salata sitä, että nämät miehet ovat olleet Industrial Workers of the World liiton jäseniä, jotka tunnetaan kaikkein kapinallisimpina ja tiedetään heidän olevan kaikkein vastenmielimpiä niille, jotka ovat vastuunalaisia siitä tilanteesta, mikä on kehittynyt ja niin muodoin tehnyt sellaisen järjestön välttämättömäksi. Tämä syy ei kuitenkaan saa jäädä päteväksi, minkä nojalla voitaisiin Kanadan kansalaiset karkoittaa pois Yhdysvalloista.

“Britannian Kuningaskunnan jäsenten oletetaan ainakin saavan kaiken suojeluksen niissä maissa, mitä tämä kuningaskunta kaikkine monine siirtomaineen ympäröi. Tähän asti ainakin on se ollut brittiläisten ylpeytenä, että sen kansalaisten oikeuksia missään maassa koko mailmassa ei rikota.

“Teidän kokemuksenne Yhdysvalloissa ollessanne Rockefellerin Foundationin palveluksessa on antanut teille erinomaisen tilaisuuden tutustua persoonakohtaisesti niihin tilanteisiin, missä siellä työläiset ovat joutuneet työskentelemään esim. hiili ja mineraali kaivoksissa. Ja minä luulen teidän olevan vapaan myöntämään, että ne olosuhteet ovat sellaiset, jotka oikeuttavat työväenjärjestöjen vihamielisyyden, mitä ne osoittavat siellä kerta toisensa jälkeen.”

Mackenzie King oli m. m. yksi päätodistaja Yhdysvaltain hallituksen Industrial Relations Commissionin edessä v. 1915, jolla ajalla hän oli Rockefellerin Foundationin industrial relation departmentin johtajana.

Oletko kirjoittanut TYÖVÄEN-OPIS-TOLLE? Kysy, jos sinulle on siellä vielä tilaa.

Tilaa itsellesi järjestön kirjallisuutta ja sanomalehtiä. Lue niitä ja avusta niiden leviämistä.